

Гроновищ півні-велетні звалились з сідал
Буття і гребнями креснули об дахи.
Хто — соляним стовпом. Хто — світлом задихнувсь.
Над містом розлилась неонова росада,

І в цей світ — світ новий нахлинув звідусюди.
На царство з почестями повернувсь потоп.
Він, проданий у рабство немовлям, ступа
Назустріч жебракам, грудної клітки соти

Розкривши : “Друзі, їжте, пийте, я весь ваш !”
І ломиться квартал і за кварталом міст,
І скрізь кричать : розбій, що зірвано угоди,

Що час настав законами обмежити грозу.
“Я ваш !” гука потоп із водяних огудин,
Хоч родичі його клянуть його з низин.